

Ночі сови Дрімусі

Мама і тато Со́ви не знали вже, що їй робити! У їхньої донечки Дрімусі все було навиворіт. Удень, коли маленькі совенята зазвичай відлітають у країну снів, Дрімуся стрибала в гнізді:

— Ух! Ух! Ух!

— Дрімусю, лягай спати. Бачиш, іще світло! — буркотів тато.

А коли сутеніло і ліс огортала велика чорна ніч, Дрімуся раптом почувалася млявою і втомленою.

— Хочу спати, — позіхала вона.

— Та ні, навпаки, зараз час вставати! — вмовляла її мама.

Бідолашна Дрімуся! Звичка спати вночі їй тільки шкодила. Щовечора вона запізнювалася до совиної школи. Її пір'ячко було скуйовджене, дзьобик не почищений. Вона дрімала й не слухала, що розповідала вчителька. А коли злітала, то натикалася на кожне дерево в лісі. Навіть доктор Філін, оглянувши совеня, не знав, чим зарадити:

— Спати вночі — що за нісенітниця! Це маленьке совеня незбагненне.

Так тривало аж до одного вечора, коли Дрімуся прогуляла школу. Вона тинялася довкола, шукаючи кущик, щоб подрімати. Аж поки не натрапила на маленьке лисеня. Воно згорнулося клубочком посеред листя. З пом'ятою мордочкою та скуповдженою шерстю, воно було так схоже на совеня!

— Що трапилось? — запитала Дрімуся.

— Я не можу заснути...

— Хо! Хо! Це ж так просто! — засміялося совеня.

І, влаштувавшись поруч, Дрімуся стала туркотіти.

Вона розповіла лисеняті всі історії, які тільки знала: про ранкове сонце, що світить крізь гілки, про те, як опівдні співає дрізд, і про те, як ластівки танцюють у синьому небі. Їй дуже хотілося спати, але щоразу, коли вона зупинялася, лисеня шепотіло:

— Будь ласка, ще одну казочку!

— Гарзд, але це остання, — зітхала Дрімуся.

Вона дедалі більше виснажувалася!

Коли того ранку Дрімуся повернулася до гнізда, то заснула від втоми. І проспала аж до опівдня. А з настанням вечора полетіла до свого друга лисеняти розповідати йому історії.

— Пообіцяй, що прийдеш завтра! — просило лисеня.

Отже, щоночі Дрімуся розповідала лисеняті різні історії: про те, як кує зозуля на заході сонця, про соловейка, який цвірінькає опівночі, про балет кажанів у небі та про світло сріблястого місяця. Лисеня щоразу засинало трішечки швидше, Дрімуся ж лягала спати трішечки пізніше, а наступного дня спала довше.